

منیر طه

بنشین ، دلم تنگ است

وقتی سراغم را نمی گیری
دلم تنگ است
وقتی که می گیری گمان داری
که از سنگ است
این شور و مستی کز سر و چشم تو می ریزد
سرمستی و شورِ کدام آوا و آهنگ است

–
بشکن سکوتِ سرد و سنگین را
که جانکاه است
دَم را بگیر از دست شب امشب
که بیگانه است
برخیز و آتش را فروزان و درخشان کن
سرما سوار مرکب باد است و در راه است

–
بنشین که از صبر و شکیبِ خسته می گویم
این شکوهٔ سربسته را سر بسته می گویم
بنشین که امشب هم برایت قصه می گویم
این قصه را آهسته و پیوسته می گویم

–
بالینِ شب را از پرِ مهتاب خواهم کرد
بنشین که شب را یک نفس بی تاب خواهم کرد
سر بر سریرِ شانه هایت ، شمع جانم را
افروخته ، در چشم هایم آب خواهم کرد
بنشین

ونکوور ، اکتبر ۲۰۰۷

